

РЕШЕНИЕ

№ 2342

гр. София, 25.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-І-З, в закрито заседание на двадесет и пети август през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вергиния Мичева

Членове: Илиана Станкова

Весела Тр. Живкова Офицерска

като разгледа докладваното от Весела Тр. Живкова Офицерска Въззивно гражданско дело № 20211100513606 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 437, във вр. с чл. 435, ал. 2, т. 6, пр.2 от ГПК.

Образувано е по жалба С.В.С. с ЕГН ***** от гр. София, ж.к. ***** ** срещу отказ на съдебния изпълнител, постановен с резолюция, обективирана върху Възражение вх. № 68916/05.10.2021г. по изп.д. №20198380402617 на ЧСИ М.Б. с рег.№ 838 в КЧСИ, район на действие СГС, за прекратяване на изпълнителното дело на осн. чл.433, ал.1, т.8 от ГПК.

Жалбоподателят твърди, че е длъжник по изпълнителното дело, образувано по молба на вискателя „ОТП Ф.Б.“ ЕАД с ЕИК ***** въз основа на Изпълнителен лист от 12.12.2012г., издаден по гр.д. № 57813/2012г. по описа на СРС, 42 състав. По този изпълнителен лист било образувано предходно изпълнително дело № 20138380401369 по молба на вискателя „Банка ДСК“ ЕАД. Последното изпълнително действие било извършено през 2015г., а през 2019г. изпълнителното дело било прекратено на основание чл. 433, ал.1, т.8 ГПК. Жалбоподателят поддържа, че са анлище основания за прекратяване на новото изпълнително дело, тъй като от 2015г. по отношение на него не били извършвани изпълнителни действия, изтекла е погасителната давност за вземането по чл. 110 ЗЗД и не е уведомен за извършената цесия на вземането от „Банка ДСК“ ЕАД на „ОТП Ф.Б.“ ЕАД. Иска отказът на ЧСИ да бъде отменен и изпълнителното дело да бъде прекратено поради неизвършване на принудителни действия, погасяване вземането по давност и неуведомяването му за извършената цесия.

Вискателят „ОТП Ф.Б.“ ЕАД е взел становище за неоснователност на жалбата. Твърди, че вземането е прехвърлено валидно, длъжникът е уведомен, не е изтекъл период от 2 години, в който да не е подавал молби и да не са извършвани изпълнителни действия по делото. Възражава, че предходно образуваното и прекратено изпълнително производство няма отношение към настоящата жалба, а възраженията на длъжника за изтекла давност и неуведомяване за прехвърляне на вземането не са релевантни в изпълнителното производство.

В мотивите си по реда на чл. 436, ал. 3 ГПК ЧСИ Бъзински изразява становище за допустимост, но неоснователност на жалбата, поради ненастъпването на основанията за перемпция на делото.

За да се произнесе съдът установи от фактическа страна следното:

От приложеното по делото копие на изп.д. №20198380402617 се установява, че то е образувано по молба на вискателя „ОТП Ф.Б.“ ЕАД от 20.06.2019 г. въз основа на Изпълнителен лист от 12.12.2012г., издаден по гр.д. № 57813/2012г. по описа на СРС, 42 състав, по силата на който С.В.С. е осъден да заплати на „Банка ДСК“ ЕАД главница от 15 510.26 лв., лихви и разноси, дължими по договор за кредит от 04.03.2008г. С молбата на ЧСИ е възложено извършването на всички действия по чл. 18 от ЗЧСИ за събиране на присъденото вземане и са представени доказателства за прехвърляне на вземанията от „Банка ДСК“ ЕАД на „ОТП Ф.Б.“ ЕАД с Договор за цесия от 31.07.2014 г.

С Разпореждане от 20.06.2019г. на ЧСИ е образувано изпълнително дело и е разпоредено да се наложат запови на вземанията на длъжника. Изготвени са справки за семейното и имущественото му състояние. На 26.06.2019г. до длъжника е изпратено Съобщение за образувано изпълнително дело, получено от него при отказ на 25.08.2019г. На 26.06.2019г. е изготвено заповно съобщение до работодателя на длъжника, с което е наложен запов на трудовото му възнаграждение. На същата дата е наложен запов и на банкови сметки на длъжника в „Банка ДСК“ ЕАД. От ЧСИ са изискани справки от КАТ-ПП за притежавани от длъжника МПС. На 04.07.2019г. е постъпило писмо от „Банка ДСК“ ЕАД за липса на открити банкови сметки на длъжника. На 26.08.2020г. е подадена молба от вискателя „ОТП Ф.Б.“ ЕАД за налагане на запов на банковите сметки на длъжника, както и запов на трудовото му възнаграждение. На 06.04.2021г. е наложен запов на банковите сметки на длъжника в „ЦКБ“ АД. На 13.04.2021г. е постъпило писмо от банката, че на името на длъжника има открита банкова сметка, по която липсват авоари, а сметката е блокирана до пълния размер на дължимата сума. На 30.08.2021г. ЧСИ е наложил запов на трудовото възнаграждение на длъжника от ЕТ „В.-В.Н.“. На 13.09.2021г. работодателят е уведомил ЧСИ, че удържки от трудовото възнаграждение не могат да бъдат правени предвид това, че то е под минималната работна заплата за страната. След тази дата ЧСИ е извършвал справки за притежавано от длъжника имущество.

На 05.10.2021г. длъжникът С.В.С. подал възражение, с което поиска прекратяване на изпълнителното производство на основание чл. 433, ал.1, т.8 ГПК, както и на основание чл. 110 ЗЗД. Върху възражението ЧСИ Бъзински обективирал резолюция, с която отказал прекратяване на изпълнителното производство, за което длъжникът бил уведомен на 08.10.2021г. и на 19.10.2021г. подал инициращата настоящото производство жалба.

Въз основа на така установените факти по делото и при тяхната оценка в съвкупност и взаимовръзка съдът достигна до следните правни изводи:

Софийски градски съд намира, че жалбата е подадена от легитимирано лице – длъжник в изпълнителното производство, в двуседмичния срок по чл. 436, ал. 1 от ГПК и срещу подлежащо на обжалване действие на съдебния изпълнител – отказ да се прекрати принудителното изпълнение – чл. 435, ал. 2, т. 6, пр. 2 от ГПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В разглеждания случай с процесната жалба се атакува постановения отказ от ЧСИ Бъзински за прекратяване на изп.д. №20198380402617 на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК с твърдението, че в преклузивния двугодишен срок по отношение на него не са били искани от вискателя и предприети действия по принудително изпълнение, както и с доводи за неуведомяване на прехвърляне на вземането на вискателя с договор за цесия и за изтекла погасителна давност.

Съгласно чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, в случай че вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка, образуваното изпълнително производство подлежи на прекратяване с постановление на съдебния изпълнител. Съгласно задължителните указания, дадени в т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, прекратяването на изпълнителното производство на това основание настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото

прекръпяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти - липсата на извършени изпълнителни действия по искане на вискателя и изтичане на двугодишен срок от последното предприето действие по принудително изпълнение. Смиълът на тази правна норма е свързан с това, че в изпълнителният процес вискателят има задължението със своите действия да поддържа неговата висещност, която не е обусловена само от подадената молба за образуване на изпълнителното производство и липсата на предпоставки за неговото прекръпяване. Движението на изпълнителното производство зависи от вискателя, от това какви изпълнителни способности ще иска да бъдат приложени от съдебния изпълнител, от искането за повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. С оглед на това и законодателят е счел, че липсата на активност от вискателя в хода на изпълнителното производство да отправя искане до съдебния изпълнител да извърши определени изпълнителни действия, което състояние продължава в период от две години, ще води до неговото прекръпяване.

В разглеждания случай законоустановените предпоставки по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК не са налице.

Преценката по съществото на спора по настоящото дело изисква да се отговори на въпроса дали в продължение на две години - в случая от образуване на изп.д. №20198380402617 на 20.06.2019 г. до 05.10.2021 г. – подаване на молбата за прекръпяване, вискателят е бездействал в продължение на две години, поради което са настъпили предпоставките по чл.433, ал.1, т.8 ГПК за прекръпяване на изпълнителното производство.

Прекръпяването на изпълнителното производство по силата на закона настъпва при осъществяване на факта, с настъпването на който законодателят свързва определените в правната норма последици. Този факт в хипотезата на чл.433, ал.1, т.8 ГПК е изтичането на двугодишния срок на бездействие на вискателя, считано от последното искане за извършване на изпълнителни действия или от последното извършено по отношение на този длъжник действие.

Срокът от две години, в който бездействието на вискателя води до прекръпяване на изпълнителното производство съгласно чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, се брои от датата на подаване на молбата, с която този субект е поискал от съдебния изпълнител да извърши определено изпълнително действие, което правило важи и в случаите, в които вискателят е направил искане, но съдебният изпълнител бездейства, както и когато действието не се извършва, тъй като вискателят не е внесъл дължимите авансово разноси за осъществяване на посоченото от него действие по изпълнение. В последните две хипотези също се изисква активност от страна на вискателя, за да бъде проведено изпълнителното производство до своя край, тъй като той е страната, която може да поиска от съдебния изпълнител да извърши посочено от него изпълнително действие, което той не е направил, въпреки че е бил длъжен да го стори, или пък да поиска да бъде постановен изричен отказ за извършване на посоченото от него изпълнително действие, за да може да упражни правото да обжалва този акт пред окръжния съд на основание чл. 435, ал. 1, т. 1 ГПК, с което би се преодоляла липсата на движение в процеса по принудително изпълнение.

Съгласно приетото в мотивите на т. 10 от ТР № 2/2013 г. на ВКС по тълк. дело № 2/2013 г., ОСГТК, изпълнителни действия /независимо от това дали прилаганото им е поискано от вискателя или са предприети по инициатива на частен съдебен изпълнител по възлагане от вискателя/ представляват: насочването на изпълнението чрез налагането на заповор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещь, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

Съгласно ТР №2/2013г. на ОСГТК на ВКС, за да е налице прекратяване, вискателят следва да е изоставил изпълнението. В случая такова изоставяне от страна на „ОТП Ф.Б.“ ЕАД не е налице. Беше установено, че от образуване на изпълнителното производство и към настоящия момент непрекъснато се извършват действия по изпълнението по инициатива на вискателя с искане за прилагане на определен изпълнителен способ. За твърдения период на бездействие от страна на вискателя са били извършени следните действия по негова инициатива, които са прекъсвали давността – на **26.06.2019г.** е наложен заповор на трудовото възнаграждение на длъжника и заповор на банкови сметки на длъжника в „Банка ДСК“ ЕАД, на **26.08.2020г.** е подадена молба от вискателя „ОТП Ф.Б.“ ЕАД за налагане на заповор на банковите сметки на длъжника, както и заповор на трудовото му възнаграждение, на **06.04.2021г.** е наложен заповор на банковите сметки на длъжника в „ЦКБ“ АД, на **30.08.2021г.** ЧСИ е наложил заповор на трудовото възнаграждение на длъжника от ЕТ „В.-В.Н.“.

В случая липсва двугодишен период на бездействие, който да даде основание за прекратяване на делото.

По отношение на второто оплакване на жалбоподателя, че вземането на вискателя е погасено по давност, то този факт подлежи на преценка единствено в исково производство и е извън компетентността на съдебния изпълнител.

По отношение на третото оплакване, че длъжникът не е уведомен за извършената процесия – същото отново е неоснователно, доколкото производството по Глава XXXIX, раздел I от ГПК е строго формално и има за предмет единствено процесуалноправни действия на ЧСИ по изпълнението.

С оглед на така установеното, следва да се заключи, че вискателят по процесното изпълнително дело е проявявал постоянна активност в хода му, като е искал от съдебния изпълнител да извършва нови действия по изпълнението, което е ставало редовно и винаги преди да е изтекъл двугодишният срок, който е предвиден в чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, поради което и не са осъществени тези факти, при които в цитираната правна норма е предвидено, че изпълнителното производство се прекратява по силата на закона. Това означава, че не са налице твърдените от длъжника основания за прекратяване на изп.д. №20198380402617, поради което и обжалваният акт на съдебния изпълнител, с който е отказал да прекрати принудителното изпълнение е законосъобразен, подадената жалба следва да се остави без уважение.

Насрещната страна по жалбата - „ОТП Ф.Б.“ ЕАД претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 120 лв. При този изход на правния спор, предмет на настоящото съдебно производство, на основание чл.78, ал.3 ГПК в полза на ответника по жалбата трябва да се присъдят сторените разноси в размер на 50 лева, представляваща дължимо юрисконсултско възнаграждение за процесуална защита в настоящото производство, което съдът с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото определя в минимален размер.

Мотивиран от горното съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на С.В.С. с ЕГН ***** от гр. София, ж.к. ***** ** срещу отказ на съдебния изпълнител, постановен с резолюция, обективизирана върху Възражение вх. № 68916/05.10.2021г. по изп.д. №20198380402617 на ЧСИ М.Б. с рег. № 838 в КЧСИ, район на действие СГС, за прекратяване на изпълнителното дело на осн. чл.433, ал.1, т.8 от ГПК.

ОСЪЖДА С.В.С. с ЕГН ***** от гр. София, ж.к. ***** ** да заплати на „ОТП Ф.Б.“ ЕАД с ЕИК ***** сумата от 50 лева, представляваща дължимо юрисконсултско възнаграждение за процесуална защита в настоящото производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____